

Sovy na Lovětíně 24. - 26.11.2017

V pátek jsme se opět sešli na vlakáči v klasické sestavě Šali, Zéd'a, 12 dětí a jeden pes. Po příjezdu vlaku / na poslední chvíli přiběhli i Díbelkovic / jsme se usadili, zamávali maminkám a začali vyjídat sladkosti. V tom nám došlo, že Gapp jede načerno a tak byl zavalen bundami.

Po výstupu v Batelově se vedení ujala Eliška. Pod lampou rozbalila mapu a řekla: „ Nejprve musíme najít náměstí“. Z náměstí už to bylo snadné, vyrazili jsme po žluté směr Lovětín. Za Batelovem se ujal vedení Maty od Komárků, protože jediný měl po ruce baterku. Cesta svižně ubíhala, stejně tak, jako diskuze o všem, co si děti nestihly říct za týden ve škole.

Za poslední chalupou si Šali se Zéd'ou na chvíli odskočili a najednou zůstali ve tmě a mlze sami. Dohnali nás děti, až na Havláku a to jen proto, že jsme na ně počkali. A i když začala být cesta z kopce, objevili se první dotazy: „, kdy už tam budeme?“. „, A nebude lepší se vrátit nebo si vzít alespoň limuzínu?“ A nebo, jak řekl Maty od Komárků: „, nezapneme navigaci, aby nám řekla, kam máme jít?“

Prošli jsme Lovětínem a černé myšlenky se plížily, jako mlha všude kolem nás. A když už začal Maty dělat z Komárka velblouda, objevilo se malé světýlko. Černé myšlenky se rázem rozplynuly, mlha zůstala, tempo se zrychlilo a za chvíli nás už vítal Kejmy ve vytopeném srubu.

Po seznámení se s okolím, jsme nadělali nějaké dřevo do kamen a rozdělili se do družin.

Revengři Vířa a Avenger Éla.

Po večeři instruktoři zahráli na kytaru, velcí připravili sobotní oběd a mlad'oshi ještě připravili česnečku k snídani. A šlo se brzy spát.

Ráno, cca o půl deváté, dorazilo Slunce a všichni ještě spali. S radostí se chopila budičku a rozcvičky. Po snídani jsme konečně vyrazili ven. Naše kroky se ubíraly směrem Jůzlův kopec, kde nám Slunce vysvětlilo pravidla bojovky, zjednodušení – po lese se umístilo 720 obrázků různých druhů sov a my je měly všechny najít a získat. Naštěstí děti nemusely sebrat všechny, jinak by jsme tam byli doted'.

Pak následovala cesta k Čeňkovskému lomu. Na mapě to bylo jasné, ale ve skutečnosti nás pastviny a lískové remízy svedly z cesty. Ale ani mlha a fujavice nám nemohla zabránit dostat se k cíli. Cestu nám krátila hra na klíště, ano z té jsou ony pruhy fixou na čele.

Nádherný výhled na lom a procházka kolem něj, nám by byly odměnou za strastiplnou cestu.

Eliška pak ukryla ve skalách všem sladkou odměnu a po doplnění sil, jsme se vydali zpět. Zpátky to šlo snadno. A dokonce jsme našli místo, kde jsme cestou tam špatně odbočili.

Po výborném obědě, cibulo bramborová polévka a vepřové na kmíně se šroubama, nikdo nic nenamítal proti poledňáku. Zato proti konci, bylo protestů hodně. Ale jelikož dny jsou krátké a mlha jim nepřidá a všichni chtěli hrát fotba, bylo potřeba ještě nadělat dřevo na noc do třech kamen, pomohl tedy Šali dětem se vstáváním, zvláště Johnymu a Vířovi.

S obrovskou chutí se nakonec všichni vrhli na dřevo, hlavně Matylda, Štěpa a Danda ho za chvíli měli nejméně na týden.

Ve fotbale měli převahu Revengeři a nic s tím neudělal ani Zédřa se Šalim . A až milosrdná tma ukončila utkání.

Éla se Sluncem mezitím připravily Bobřika odvahy a děti se po jednom odvážně vydaly do lesa pro cancátka. Až tedy na největšího poseru Dandu Kšandu, ale i ten to nakonec dokázal.

Večerní špekáčkový oheň byl kvůli dešti a zimě zrušen a tak jsme si špekouny opekli na ježky na pánvi.

Pak už hry družin proti sobě. Nejprve uzly, každý ze šesti dětí postupně jiný uzel – to dokázaly za sebou pod 1 minutu. Pak elektrika o lektvar, který si škodolibě připravily sami a nakonec Double. To ale Štěpa s Johnym nemohli rozdýchat, protože Bára s Élou je drtily a drtily a začaly první slzy. A když si z nich Šali se Zédřou začali dělat srandu, ošklivě na ně vykřikli: „ Tak se podívejte, čím jsme asi synové!“ Korunu nasadila Eliška, když řekla: „ Šali, myslela jsme, že to víš, že se u Double vždycky všichni pohádají.“

A to byl konec a šlo se spát. Před spaním si děti ještě zahrály Deku a pak se to stalo, společně vymyslely Hru na upíra. A tu hrály a hrály dlouho do noci a nechtěly vůbec přestat.

Ráno v osm budíček, snídaně a úklid - pochvala všem!!! Na nástupu Eliška rozdala perníkové sovičky na posilněnou / pekla Jůla / a vyrazilo se směr Batelov. Malý maty nasadil takové tempo, až Šali dostal strach, že na nádraží dorazíme příliš brzy. Rozhodl tedy odbočit vpravo na vršek a dát odpočinek a svačinu. Objevili jsme nádherné skalní mrazové sruby, uvelebili se ve vrstvě modřínového jehličí, posvačili rohlík se špekáčkem a zapomenutou buchtou od maminky Monči. Po doplnění sil se začalo s objevováním jeskyň a skal a také pamětní desky, že zde, na Batelovském vršku, skládal svoji dumku K.H. Borovský. (Jestlipak už víte, co je to ta dumka? Já už jo.)

Seběhli jsme dolů, cestou jsme odolali stánku s trdelníky, u rybníka Matylda vyplašil hejno kačen a nás jen těsně minulo bombardování, co na nás spustily.

Na nádraží starší hrály slovní hříčky ala Partička, holky Kája, Mája, Bára hrály šlapku a ostatní jen tak leželi. Cesta vlakem ubíhala rychle, takže v Jihlavě, což nás vyděsilo, na nás nikdo nečekal. To ale netrvalo dlouho. Než skončil nástup a všichni se společně rozloučili, měl tam každý svého rodiče. Tak ahoj příště! Šali, Zédřa, Kejmy, Slunce, Víťa, Eliška, Bára, Štěpa, Matylda, Johny, Jůla, Danda, Barča, Kája, Mája a Maty.